

הלכות שבת סימן ש

אובל (כמ) יאסור (יא) * ולר"ח * (ל) ולר"ח * סבל שהוא צריך למימיהו חייב הטאת אפילו סחט לקריה שיש בה אוכל . (ולדבריו כסוחט אשכול לקירה * נמי חסור) (טור) : ח "הסוחט : (לא) דג לצירו דינו כסוחט כבשים ושלקות למימיהו : (ב) "השלג והברד אין מרסקין אותם דהיינו לשברם (לב) לחתיכות דקות כדי שיוובו (יג) (לג) מימיו אבל נוהג לתוך כוס של יין או מים והוא נימוח כאליו (לד) ואינו חושש * יוכן אם הניחם (יג) בחמה או כנגד המדורה ונפשרו (לה) מותרים : י קמותר (לו) לשבר (יד) הקרח כדי ליטיל מים מתחתיו : יא "צריך ליותר בחורף (לו) שלא יטול ידיו במים שיש בהם שלג או ברד ואם יטול * יזהר שלא ידחקם בין ידיו שלא יהא (מו) מרסק : יב שיש ליותר שלא ישפשא ידיו (טז) (לח) במלח : יג תדורם שגג (למ) ברגליו ואינו * כ"ל ולא ולר"ח וכ"כ בעו"ש ונחמ"ר וכ"ל בלגש

כשם בעל התרומות ח טור כשם ה"ס מרענונור

באר היטב

נולד א"כ הוא מעורב במים ר"מ מ"א : (יד) הקרח . שהרי אינו בורח מים בזה וחי משום שפירת הקרח הא גדולה מזו מלאנו אובל אדס את החנית כשכיל נרגזות וכו' מרדכי ועין ס' ש"ד . ונ"ל דנכנה או בחר אסור מ"א : (טז) מרסק . עמ"ל לחי' לרסק שרי ע"ש ס"ק י"ג : (טז) במלח . לפי שנימוח והוא נולד ועס"י שכ"ו ס"י . ומשמע דמותר להשליך מלח במים ואחר כך נועל ידיו מהם כמ"ש נבי שלג וכרד רק שיהיה שלא יהיה אסור מחמת מי המלח

משנה ברורה

(כמ) אסור . ואת"ל דשאר פירות מותר לטחוט אפי' למימיהו וכ"ל כמ"ל שאני התם שאין שם משקה על מי פירות והוי כמפריד אוכל כמ"ל מש"כ הבא דהיה שם משקה עליו מקודם שנכנס ושיך בו שם סחיטה ומ"מ הויב טעמת ליבה לדעה זו דמ"ל דכר חורה אינו חייב אלא על סחיטת יחיתם וענבים בלבד וכמ"ש בריש הסיון : (ל) ולר"ח וכו' . הגה הר"ח בשני דברים פליגי על דעה הראשונה (א) דמ"ל דאם צריך למימיהו חייב אפי' בכבשים ושלקות (ב) דכל הבכא שצריך למימיהו לעולם חייב אפילו כשסוחט לתוך האוכל ואף דכל הפוסקים פליגי ע"ל דמ"ל דמשהק הבא לאוכל כאלו דמי וכ"ל בס"ד והלכה כדבריהם ולכן הוכיח המחבר דעתם כסתמא חמ"מ הביא ג"כ דעת ר"ח לתורות דקוב להחמיר בדבריו והחמיר חמ"מ עליו ברכה . וכמ"ל בשלחן הר"ח ש אובל כב"י : (רא) דל לצירו . ר"ל שסחט דג להגזיל צירו . שצריך לו (ג) ומיירי בזיר שנכנס בו מתשקה דעלמא לכך דומה כסוחט שלקות . למימיו דאסור וכ"ל אבל בזיר היוצא מנוס דומה לטחוט שאר כל הפירות למימיו דמותר וכ"ל בס"א : (דב) לחתיכות דקות . אבל לשבור חתיכה ממנו שרי ואפי' אם יוובו קלת מים . ע"ז דלא נחטוין לזה ועוד המים הללו ואסור מדרבנן א"ג גזירה (ה) שמא יסחוט פירות

אסור : (יא) ולר"ח וכו' . וכסיומן חק"ה נבי י"ט הכרס דמותר לתלוז לתוך האוכל וא"כ כאלו אפי' לכתולה סוהמים הכבשים והשלקות להוציא מימיהו לתוך האוכל ע"ז פ"ש : (יב) מימיו . דקא מוליד בשבת דמי לתלאכה סבורא המים הללו . וכתב ב"י דוקא שמרסקו בחתיכות טעונות אבל לשבור חתיכה ממנו שרי ואפי' אם יוובו קלת מים ע"י זה דלא נחטוין לזה ועוד שהולך לאיבוד : (יג) בחמה . ולפי מה שכתב רמ"א בס' ש"מ סעיף ע"ז גם הכא אסור משום

באר הגולה

לענין לימוזים : * ולר"ח וכו' . עיין בג"כ שכתבנו דכל כפוסקים פליגי על סר"ח והיום בדיון השני לענין משקה בכל לאוכל אבל בדיון הראשון דמ"ל דסוחט לכבשים ושלקות י"ח חייב טעמת כסחטן למימיהו י"ח הכנה ראשונים על כוחים שיש בהם מ"ל והרקה ואפי' ויחלים להר"ח וטעמם דספקו כרי' קדיל סוחט עדי רכ וטמול דסוכר דכבשים ושלקות כסחטן למימיהו חייב וטעם סר"ח ויפתו מותר כהר"ף . ודע עוד דאשילו לבישת ה"ח דסוכר כרי' מ"מ מודה דשאר פירות מותר לטחוט למימיו לתכלה וכ"ל כמ"ל (ולכה לא הוכיח המחבר כלל כמ"ל דמ"ל דע"ז או לענין שאר פירות אשילו לתורה בשלח) עין אהא ב"ח שבידו כהדיא דסחטוין לתכלה כסחטן ופרישן ופ"י טעמו משום דמ"ל דכבשים ושלקות דרך לסחטן מש"כ כבאר פירוש א"י משום דנכנסים בכבשים שם משקה עליו מקודם וכמ"ל כמ"ל והנה כנכנסות א"י סוחט מהא דכבשים ושלקות דאף כסחטת פירות אסור למימיהו וכאמת מצינוש ר"ח מוכח אפי"כ ופ"י כמ"ל כמ"ל דאסור צ"ע לל ככ"ל באר"ח פ"ש : * נבי אסור . ס"ל לכוין מ"י לאו דוקא דכ"ש באשכול שם פנינים ויחיים לקדרה לחייב לר"ח דשקר סחיטה הוא ציחיים ועכשיו אלא משום דהב"ע סתם לעיל בס"ד ולכן הוכיח סר"ח דגם שם י"ח פלוגתא [פ"י] : * יזהר שלא ידחה וכו' . עיין מ"א שכתב דלחמתיין לרסק לתוך הכוס גם כזה שרי וטעמו משום דמסורב כמי הגעילה ולא נזיר

שהולך לאיבוד [כ"י] : (ג) מימיו . דדמי לתלאכה (לד) סבורא העומדין לתסקין : (לד) ואינו חושש . כיון דלא עביד מעשה בודים והטעם דכיון שנתערב במה שבתוך הכוס . ואינו עבין לא גזרו ביה כלל : (לה) מותרים . ליהנות מהם (לו) וה"ה דלמותר כסתולה להיח כיון שממילא הוא נימוח וכמו לתוך הכוס (לה) ולדעת רמ"א בסיון ש"ח סע"ו בהג"ה גם הכא י"ח להחמיר דאף דנימוח מלאו אסור משום נולד ואינו דומה לתוך הכוס הוה מעורב במים ואינו ניכר : (לו) לשבר הקרח . דשפירת הקרח אינה מלאכה כלל לקרקע י"ח בו משום השם בנין וסחירה (מ) אבל הרבה ארומים מולקין עליו זמ"ל דמס מים עליהו ואין שיך בו בנין וסחירה . ולגודך שבת י"ח הקהל : (לז) שלא יטול ידיו . כדי שלא יבוא לידי ריסקו ושלחן ע"י שטים מילך בזה אך שיהיה שלא ירסקם : (לח) במלח . הטעם כ"ל כגלג וכרד דגם בזה יתהוה מים ע"י השפשוף . והיינו דוקא במלח מל (מח) אבל מותר להשליך מלח במים (מז) אשילו הרבה וליטול ידיו מהם אחר שנימוחו וכמו שהתירו לעיל ליתן שלג וכרד לתוך הכוס אך שלא יעשה מי מלח עיין דהיינו שני שלישי מלח ואחד מים : (למ) ברגליו . ואף אם השלג נימוח וזכ ע"י לית לן בה (מג) כיון דהוא אינו מתכוין לזה והע"ז

שער הציור

(ג) מ"ג וק ונחמ"מ מ"א : (לד) רש"י : (לה) רמב"ם והשפתי עטם דטול דהמחבר לא ס"ל מדחיתו ע"ד החמה : (לז) פוסקים בשם הכוספתא : (לז) רש"י : (לה) מ"א ותוס' ופ"א : (לט) ב"י וכו"ר ולא הוכיח כהר"ח טעם המדריכ המוכח כמ"ל משום דמ"ל דלרוחא דמילתא כחכ המדריכ רח"ס וז"ל כמלח פדיתא פרינו מהם ולא שיך בו בנין וסחירה כל כמ"ש סמאמר מדריכ : (מ) א"ר ותוס' ומאמר מדריכ : (מא) ע"ז : (מב) פ"ג גביאר דכר סע"ו : (מג) ותוס' וק מוכח גביאר כהר"ח ש"ז פסקו כמו כסע"ף ו"ד :